

Jaz sem pot, resnica in življenje

Božja beseda, ki jo poslušamo te dni, predvsem iz Janezovega evangelija, nam govori o Jezusovi prisotnosti po njegovem vstajenju in tudi po njegovem odhodu. Lahko si kar predstavljamo zaskrbljenost in celo strah apostolov ob zavesti, da Jezus odhaja. Okoliščine so kar težke, perspektiva preganjanj kar očitna in gotovo se postavlja v podzavesti vprašanje »Gospod, zakaj odhajaš?«

In Gospod zelo jasno, a tudi pomirjujoče, reče »Ne bojte se! Ne pustim vas samih.« Zagotavlja celo, da gre pred njimi (nami), da jim (nam) prostor pripravi (Jn 14,2).

Za apostole in takratne učence ta Jezusova zagotovila verjetno niso postavljala pod vprašaj njihove vere. Toliko so bili skupaj z Jezusom in celo z vstalim Gospodom, da ni bilo razloga, da bi v to dvomili. Tudi neverni Tomaž je kaj kmalu postal veren. Spraševali pa so se, kako bo to možno. In ravno na to odgovarja te dni Božja beseda.

V Kristusu se je Bog Oče v polnosti enkrat za vselej razodel. Razodel se je celo na viden način, kar zelo jasno pove, da se Bog ne skriva in da je celo človeku tako blizu, da je sam postal človek. Vse to ostaja za vedno in v moči Svetega Duha ne bo minilo. Vendar Jezus mora oditi, da nam pripravi prostor. In ravno v tem lahko najdemo odgovor na naše vprašanje. Kristus ne odhaja, da nas pusti same, ampak da nam pripravi prostor. Ta prostor pa je cilj, proti kateremu hodimo na tej zemlji. Cilj pa je pomemben iz dveh razlogov, in sicer da se ne izgubimo in pa da se ne ustavimo na tej poti. Kar lahko najbolj skrbi in straši človeka, je brezciljnost in zastoj, ki je že prisposodba smrti. »Ne bojte se torej, jaz sem pot, resnica in življenje in v moči Sv. Duha se ne boste ne ustavili in ne izgubili.« (gl. 14 Jn)

Kar verjetno težko sprejmemo, ni toliko to, da smo na poti, ampak da cilj ni na tem svetu. Na tem svetu, kjer si celo verski pristop k življenju skuša zagotoviti varnost in cilj. Pomislimo na tempelj (pa ne nujno poganski), ki je narejen iz človeških rok. Jezus mora nujno oditi, da nam pripravi prostor, in to novi prostor, ki ne bo narejen iz človeških rok, bo pa še kako človeški, saj gre za človeka, za novega človeka. »Jaz sem pot, resnica in življenje!« Jezus je vse, prava pot in cilj, saj ne gre za to, da bi bila rešitev tu ali tam, ampak gre za to, da postanemo novi ljudje. To pa je tudi eden največjih izzivov, da bi v človeku in v tej naši tako omejeni in ubogi človeškosti prepoznali Boga in božje delovanje. Eden glavnih očitkov Jezusu je bil ravno ta, da se kot človek dela Boga. Ampak ravno v tem je odrešenje človeka, da ta naša človeškost razodeva Boga in če razodeva Boga, potem Bog razodeva tudi človeka; tako kot se je Bog Oče najprej razodel v Jezusu Kristusu. Ni drugega odrešenja, za človeka gre. In ni druge poti, ne resnice, kot tiste, ki človeka dokončno reši jarma smrti. Zato Dostojevski zlahka reče, da bi, če bi moral izbirati med resnico in Jezusom Kristusom, raje izbral Kristusa. Če pomislimo, da sta pozitivistična in ateistična miselnost v določenem trenutku postavili pod vprašaj Jezusovo zgodovinskost, je trditev Dostojevskega res izzivalna. A če gledamo na to, kar je Dostojevski hotel povedati, potem to njegovo trditev lahko sprejmemo. Resnic je gotovo več, vendar je prava tista, ki daje življenje, in to je za nas Jezus Kristus. Jezus pa ni prišel, da bi uničeval, ampak da bi živel. Zato v Njem vse ostale resnice lahko najdejo svoj prostor, najdejo življenje in so tako rešene propada in smrti. »Jaz sem pot, resnica in življenje« (Jn 14, 6), pravi Gospod.

p. David Bresciani